

1074

Pometue pisarne

CEFOI.

STEV 7.

BELOKRANJSKI PLAMEN

Tovariši! 1. septembra se začne drugo tekmovanje!
 Traja še do 1. novembra 1944. Izkažimo se, da se
 zavedamo naše borbe za svobodo naše domovine!

44

TE-DNIK
 BELOKRANJSKEGA VOJNEGA
 PODROČJA
 IZDAJA

PROPAGANDNI ODSEK

"B E L O K R A N J S K I P L A M E N"

List Belokranjskega vojnega področja

Leto I. Položaj, dne 28. avgusta 1944.

Stev. 7.

Izdaja: Propagandni odsek.

V tvojih krvavih očeh.

V tvojih krvavih očeh,
domovina,
sledam sladki nasmeh
svobode, ži vljenja.

V teh temnih in sužnjih
nočeh,
domovina,
gutim prve tople žarke
solnca, vstajenja.
O, narod slovenski,
bodi ponosen,
jeklen, neizprosni
Saj te ni premagal
tujec peklenki.
Mi, tvoji sinovi,
gradimo srečno prihodnost.

Nov svet,
čepnav so grobovi
požrešni in večno odrti.
Ne bojimo se smrti,
domovina!

V tvojem naročju
homo dosegli mir
in za večne čase
praznovali slavnostni mir.

Domovina,
takrat ne boš imela
krvavih oči!
Oledala boš nas,
svoje sinove,
ki so ti pripravili
svobodo - lepši čas.

(Izmi - Sono)

Borba ob Kolpi.

Frosli teden v soboto dne 12.8. so se vršile borbe na Hrvaškem. Pogosto je bilo slišati mitraljeze in težke bacače, med strelji se je slišala tudi blinda in top. Borbo je vodila 11. hrvaška brigada. Ljudi tu v Vinici smo zasedli položaje ob Kolpi. Popotanje strojnico se je bližalo vedno bolj proti Kolpi in našim položajem. Preko Kolne na hribčku blizu cerkve, sta bila postavljena dva težka bacača, večkrat sta se oglasila s svojiz votlim glasom, iz streljene mine so frčale na sovražne položaje. Najbližje so ustaške in nemške položaje. Sovražnik je še močnejše napadel. Naš težki bacač se usukne na našo stran, tu se je zopet kmalu oglasil. Obili smo odgovor s topa, hoteli so polzkati naš bacač. Previseko so zažvižgale in padle nekje za nami v gmcovje.

Nekaj časa je utihnilo na položaju, čakali smo kaj bo prišlo. Preko kolpe so prinesli šest ranjencev. Tu v Vinici smo preskrbeli vozove, kateri so jih odpeljali v bolnico. Omladinke so jim postregle v kolikor je bilo moč. Veseli so bili, ko so se odpeljali naprej v bolnico.

Zopet se začeli streljanje, oglasi se tudi top. Gs nata pada v Vinico k cerkvi. kmalu nato pada tudi druga. ljudje so se poskrili v zakloniščih. Se parkrat se pokač v bližini cerkve, dve granati sta padli na obzidje, druge pa v bližini. ranjena je bila tovarišica Irena v nos, katera je tukaj na terenu. Na položaju je utihnilo, tovariši 11. brigade so napad obili. Ob sedmih so hrabri ljudi in ustaši zbežali nazaj v izhodišča, odkoder pa bodo morali tudi kmalu zbežati.

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

(France, Kom. in. Vinica)

Skozi vas.

Prišli so jez dan,
jih vzela je noč,
veselo so viškali,
veselo so peli,
na prsih jim nageljni
so rdeči dehteli.

In nihče ni vračal
odkod in na kam,
kdaj v hišo domačo
ponesejih čas,
ki v roki poslednji
vedinil bo nas.

(Jože)

Tudi Dolenjska hoče dožela solnce in svoboda!

Mnogo je trpela Bela Krajina pod italjansko okupacijo, danes pa je prva od vseh pokrajin, ki je zadihala v solnce in v svobodo.

Sovražnik ji je bil raznaral prst in dolgo je iz njih odtela srčna kri. — Toda naša ta kri in trpljenje sta pognojila zemljo, da je danes v soncu svobode kot vrelcec iz katerega neizčrpno vre moč in vera našega partizanstva.

Če je Bela Krajina, dožela solnce in svobode.

Lepo nam je tu in nerda naš radi tera malokomu uide misel na one kraje, kjer še ni svobode, tja, kjer še goso dani tujčeva noga, kjer se še šopiri stokrat sovražena "bela — garda."

Vendar pa jih je mnogo med nami, ki vam je po dolnih mesecih življenja v brigadah ostala v srcu tudi Dolenjska. Kolikokrat nanese pogovor na toje okoli lovega mesta in širenški dolini, pa na one okoli Oateže in Prinkovega! Oprav so bile borbe trde in težke, vendar je mehka beseda, ki o njih pripoveduje. Kajti vedno ste po borbah našli majhno vasico med krabi, kjer ste se odpočili, kjer ste iz ljudskega zaupanja zajeli novih moči za nove borbe.

V dolini ob železnici so le vaša dejanja govorila o vas, vas samih pa ni so poznali. — Zato je nerda tudi ne kaj nezaupanja v pogledih, ki so spremljali borbe Janjarjeve brigade, ki je po kapi tulaciji prikorakala v Trebnje.

Pa kako hitro se je razblinilo to nezaupanje! Kajti besede in pesni prvega mitinga partizanov so se vtilota pile v srca naš vseh. Bile so kot seme, ki je vsklilo krepko in žilavo, kajti Dolenjska je naša tudi danes, ko je izpostavljena najhujšim preizkušnjam.

Kako je pravzaprav tam doli? — V lovega mestu in od Grosupljega do Ljubljane so kmeti; kaj pa vmes? Večkrat so že poskušali beli narediti postojanko v Trebnjem in v Ljubljani, pa so bili vedno pregnani — tako je še danes tam prosto ozemlje, v katerega prihajajo partizani, čisto pa gredo skozi njega tudi nemške in belogardijske kolone.

Kolik je strah ljudstva pred temi kolonami in kolik ko razdejavanja, ki ga puščajo za sabo, ki lahko predstavljajo samo tisti, ki je to sam doživel. — Ljudje here, že oh

že ob prvih vesteh, da se bliža nova kolona. Starci irbol e hni se umikajo v gozdove, otroci se zaprti na sobah, le ženske s prepadenimi obrzi čakajo na hišah in njihove oči razodevajo tesnobo onega strašnega vprašanja: "Kdo bo to krat žrtev, koliko jih bodo poklali?"

Le nekaj ur, največ dan, dva se drži to te kolone — šele ko odkorakajo, zaroje za njimi mrtvaški zvon. — Likoli ne bom pozabila prizora, ko so se vi sobo nad rokohod, ki so se vili skozi vas, druga za drugo dvigale krste treh članov iste družine, ki so jih beli poklali kot nas.

Ludi otroci niso varni pred njimi, kajti v onem osrednem besu streljajo vse, kar jim pride pred puško. — Srca vseh so se stiskala v tistem ganotju, ko je padala zemlja na krstico male Bibe, njenega bratca in sestričo sro v naši polnici rešili iz krempljev smrti, kajti njuna drobna telesca so bila vsa prestreljena.

In tako je bilo vedno: kolikokrat je šla belo — sardi stična drhal skozi vas, tolikokrat je po njihovem odhodu zajokal mrtvaški zvon in obupano ljudstvo je v tili žalostno spremljalo te nedolžne žrtve k njihovu zadnjemu nožitku.

ležke preizkušnje in veliko je tihljenje, ki ga da nes doživlja naša dolenjska. — Ludi njej je domači ljudje razparal prsi in iz nešteti ran kaplje kri na do mačo zemljo. — Loda ~~zidovska~~ zemlja je žejna in vsarkava jo vase; čuti njeno dragocenost in zbira jo v svojem osrdju.

Iz te krvi, prav iz te srčne krvi bo vzklet nov rod, krepak in silen v sončni in svobodni dolenjski!!!!

(Anjuška, kom. m. Metlika.)

D o m o v i n a .

Bodi zdrava, domovina,
mili moj slovenski kraj!
ti prekrasna, ti edina
meni si zemeljski raj.

Čuje šere, tuje ljudstvo
se prija čij brača ni,
slava le, slavensko guvstvo
srce moje veseli.

Primi celov, zemlja mila
primi srce moje v dar,
da bi vedno matka bila,
nepozabljena nikdar!

(Ladoslav Razlag)

Na Koroškem I

Bilo je jeseni leta 1942, ko smo šli preko Koroške na Štajersko. Prehijali smo se skozi vase in obroke 33 oddelkov. Čeprav nas je bila le majhna skupina nam je uspela vsa ta borba. Mi smo se jih bali, teh zagriženih "Hitlerjancev." Ve deli smo, da moramo naše delo, katerega smo si zaželi izvršiti vti in tudi izvršiti, ali pa v borbi žastno umreti. Dosti je padlo tovarišev, toda stem niso onajali našega dela, še z večjo voljo smo xx zgrabili za orožje, zavedali smo se, da mora jo biti vsi borci, kateri so padli in s katerimi smo se borili z rano ob rani maščevani? Sovražnik pa preznan iz naše - zemlje. In maščevani so bili, kajti naši cilji so bili le sovražnik, ne pa da bi streljali tja v prazno. Morali smo štediti z municijo, kajti takrat je nismo imeli toliko kot sedaj. Morali smo si jo priboriti, če smo hoteli voditi borbe po ce li naši Sloveniji.

Bila je borba! Bili smo obkoljeni. Nekaj nas še je razstalo in med njimi sem bila tudi jaz. Kaj sedaj? Čo ni bil ta žak problem, čeprav ni sem še nikoli hodila po Koroškem. Dosti je bilo gozda, koroški hribi so mi bili velik šon, visoke smreke streha, a zeleni mah mehka poseljšča. Velikokrat je rekel komandant: "Partizan se mora znajti v vsakem slučaju, pa čeprav ga postaviš na tak prostor, do se mu še sanja ne kje se nahaja." Zdelo se mi je nemogoče, da bi bila tudi jaz tega zmožna. Toda usoda mi je tudi to namenila. Znašla sem se sredi gozda. Ko sem hodila nekaj časa se mi je nudi lep razgled. Majhne vasice so me prijetno vabile. Kdaleč pa se je v zgodnji jutranji zarji svetil Celovec, kot oromba, da se nahaja na naši zemlji sovražnik, in da mora biti vsak moj korak previden. Puška mora biti vedno pripravljena. Ko da bila sem ranjena v desno roko in moja puška je ostala v četi. Imela sem le piščalo in bombo. Moja levica je bila stalno na njej. Vdala sem se v usodo. Na večer tretjega dne brez hrane, me je lakota prisilila, da sem se približala do prve hiše v vasi pod gozdom. Naša rdeča zvezda mi je bila zvezda sreče. Skrila sem kupo in orožje pod bluzo in stopila v hišo. Tam sem se prav dobro na večerjala. Izdajala sem se, da sem pobegnila Italjanom, ker da so me hoteli preseliti. Kopa sem odšla, je za mano prišel govedodar. Iznenadil me je ko sem imela že kupo na glavi in bila orasana. Le smejal se je in mi je dejal: "Nič se ne skrivaj, saj si ja med svoj

jimi ljudmi. Mi sem mu popolnoma zaupala, kajti zlovek se ne sme nikoli zanesti. Po kratkem sem se odločila, da ostarem pri njemu skrita, dokler ne dobimo vezo v Gorenjskimi edinicami. Imel je namreč vezo z njimi, kar so mi kurirji nosili literaturo. Čakala sem zgolj 14 dni. Imeli smo vsak večer sestanke. Prilovedovala sem jim o našem delu in naših borbah. S tem se je njihovo navdušenje še povečalo. Ko so videli, da se borimo tudi me ženske z orožjem v roki, in da ne omagamo so se tudi med njimi našli prostovoljci, kateri bi organizirali prvo četo. Kmalu po mojem odhodu sem štivala o najširih spopadih na Koroškem.

Ko sem dobila vezo s kurirji sem krenila na Gorenjsko in od tam na zeleni stajer. Toda večkrat se še sedaj spominjam Koroške, kjer so sedaj brigade in imajo vsak dan večje uspehe. (Laidi, Kom. n. Stari trg/oh Kolpi)

Spominjam se matere!

V baraki tam stojim,
pesem nojem, da doki,
ali jo guješ, mati ti?
Mogoče jo guješ, ali jaz zato ne vem,
zakaj ne? Ker si predaleč!
Če si še doma? Ne vem!
Oh kako bi rad že enkrat
zapel ti pesem: iz partizanskih
zmagovalnih dni!

A tukaj v baraki nojem vesel,
mati? Neveš kako srečen bi bil,
ko zopet enkrat pri tebi bi bil.
Kako lepo je bilo ko bil sem doma,
kaj vse si mi pravila od mojega
srečnega doma.

In zdaj tukaj v baraki premišljam o tebi
ker mi sel na tebe me vleče, kam?
K zmagi, le k zmagi, nato pa k tebi,
ker sreče brez zmage na svetu pač ni
a zmaga že skoraj na pragu stoji.

Ah mati čuj glas moj:
ko kliče bđini sin Te Ivoj.
Al' kliče zaman te v temo?
In veš, da edinec Ivoj se bori?
Za zmago, zmago in za — svobodo!
Mati v snu čujem Ivoj sladri glas,
čujem ga, in vem da je žalosten.
Vem, da glas je Ivoj je že obnemogel,
ker mene že dolgo, dolgo ob tebi ni,
a upaj mati, da daleč dar ni,
ko zlata svoboda nam vsem zažari.
Takrat pa Ivoj sinko zapoje spet ti
pesem o svobodi, da obraz ti zažari.
Takrat pa Ivoj glas bo spet zaživel,
ker sinko povrne se k Tebi veseli!
(Materi-Ivan, Kom.m. Stari trg/ob Kolri)

Slovanska pesem.

Kaj doni, sladko se glasi
vabi, teši me ljubo?
V zlatem mi otročjem časti
mati pela je tako.
Zemljo naj Slovan ohodi,
koderkoli pot ga vodi,
on po tebi hrepeni,
oj, slovanska pesem ti!

Ko za pravo, dom in slavo
v vojsko sre junaški roj,
pesem kakor na zahavo
vodi ga v krvavi boj.
Ko mu zasit'ala zmaga,
ko je v prah podri sovragat
glas mu tvoj Bogd' slavi,
oj, slovanska pesem ti!

Govorice, šege tuje
često sila ga uči;
ko žaluje, se raduje,
v pesmi svoji govori.
Pesem uka mu in joka,
zdaj junaka, zdaj otroka
glas iz tebe mu doni,
oj, slovanska pesem ti!

Kjer se zbirajo Slovani,
i na tujem so doma,
ko donijo glasi znani
od srcd' jim do srcd'.
Doni, pesem, brate družji,
domovini vsak naj služi,
kogar tvoja moč budi,
oj, slovanska pesem ti!
(Josip Stritar)

MI IMAMO - IN TO JE NAŠA NAJVAŽNE
JŠA PRIDOBE TE V - BRATSTVO IN ENO
TNOST MED NARODI JUGOSLAVIJE
MARŠAL TITO

Nekaj besed o Poljanski dolini.

Želim napisati nekaj vrstic o mojem življenju od leta 1942. pa do danes. Leta 1942, sem bil dodeljen v družo četo iz katere sem bil premeščen v tretjo četo drugega bataljona. Naša četa je krenila v Poljansko dolino. Tam smo vršili svojo vojaško službo. Bili smo v vasi Vinol. Ljudje v tej vasi niso bili hudo ni, temveč so bili prijazni in nam naklonjeni. Sli smo večkrat v patrolo, na vse strani po Poljanski dolini. Držali smo zasede po vsej okolici. Spominjam se še dobro zasede v Jelenji vasi, katero smo držali več dni. Ljudje iz te vasi so nam nosili hrano na položaj. Dobro se spominjam matere, katera je imela sinčka. Igral se je z ročno bombo, katera je eksplodirala in raztrgala otroka. Čeprav je imela doma mrtvega otroka je bila toliko zavedna, da nas ni pustila lažne na položaju in nam vseeno prinesla hrano. S tem je pokazala zavednost slovenske žene. To da čas je hitro potekal, sedaj vam podam še nekaj vrstic o sedanjem življenju, Poljanske doline.

Govarjiši Poljanske doline, kakor sami vidite se je vaš položaj veliko spremenil od leta 1942 pa do danes. V letu 1942 ni imela še nobena družina skrunitelja našega slovenskega imena. Ni bilo nobene družine, da bi kdo od njih bil hlapec okupatorju. Žalostno je kako si nekateri zamišljajo to stvar. Sedaj ko se bliža svoboda vsak dan bolj se ž njo tudi bliža dan sodbe. Mišče kdor je kaj zakrivil nebo ušel roki pravice. Dali ste svoje sinove in brate v klešče okupatorju, ali v gozdove kot skrivače. Zavedajte se da je to zločin, nsprotstvo narodu, a škoduje na samo vam, naša zmaga je sigurna, zasigurali smo si jo sami, ne pa kot vi kateri ste odvisni od okupatorjeve milosti. Iz srca vam pa želim, da bi prišli tudi vi na pravo pot, kajti čas je še, kateri pa nebo več dolgo trajal to lahko sami priznate ker dogodki se prehitro razvijajo proti našim nasprotnikom. Opozarjamo tudi skrivače, skrunitelje naših prvih domovanj, v zelenih gozdovih. Zvedeli ste sigurno o skrivačih kateri so se javili prostovolno in se sedaj borijo kot polci NOV. Zavedajo se, da morajo poravnati kar so zagrešili. Vzemite pik za vzled Radence in poravnajte napako, katero ste zakrivali.

Popravi te napake, dokler je še čas, in nebo preozno!
(Viduš Stanko, telef. Kom. m. Stari trg)

Slovenska zgodovina.
Po S. Jenkovi

Briha žalost me prešine,
ko se somnem domovine,
od fašistov potertane,
od fašistov vse požvane.

V zlatih črkah v zgodovini
narodov bere se gini;
a kak gin naš narod, ma -
zgodovina, ne pozna!

Boj krvavi narod hi je,
že svobode luč mu sije,
s puško v roki vuk koraka,
géz grob borega očka.

Ko svoboda nam zastije,
svraga črna zemlja skrije,
ž njim na njega posnemalce:
"narodove izdajalce!"

Lomovina potertana,
bo krvavo maščovana,
kar fašisti so požgali;
bodo stokrat poplašali!

kdaj je domovina znana,
in od sveta spoštovana,
kak' fašist z izdajalcem gine:
to povest je domovine.

(Slavko)

Brez boja ni žrtev, brez žrtev ni zmage!

Zato pa po težki borbi v

svobodo in veselje in srečno

bodočnosti!

(Slavko)

V spomin tovarišu Janezu.

Janez. Bil si star borec kakor nas bilo precej. Nesrečna sva bila oba, ker sva padla v največjem zaletu v nest fašističnih krvnikov. A to vse zaradi domačih izdajalcev.

Ob polomu Italije nas je več zaveznih Slovencev takoj prišlo za puško. Preje smo gledali izka omrežja kot vjeti ptič. Gledali smo v naravo iz raznih taborišč, in le v mislih sodelovati v borbi oni borbi, ki jo naš narod bi je že tri leta, proti fašistični zverji. Idi mi smo se bori li dokler nismo padli v past, katero so nam nastavili naši izdajalci. A o pa je pogila os voza km - Berlin, je padlo kolo od fašističnega voza. Iako je propadel fašistični ne premagljivi kmški imperij. Z njegovim propadom pa je nam nesrečnejšem posjelo solnce svobode.

Jaz sem se z več drugimi tovariši odločil, da se pri družino prvim partizanom. Tako smo prišli v Vinuže v Brdih, kjer smo srečali prve partizane. Povedali so nam kje je prva komanda in tako smo prišli v Čerevo kjer smo dobili puške. Iako se je nabirala vojska izključno iz samih takih ki so prihajali iz internacijskih taborišč iz raznih krajev. Formirale so se čete in bataljoni v solni Goriški.

Nekaj časa sem bil nam. politkomisarja čete, ker na so bile neke nepravilnosti v intendantu bataljona sem bil imenovan za intendantu bataljona. Iako je bila zamenjana cela komora in kuhinja. Ča čefa kuhinje si prišel k meni ti Janez. Iako smo se razumeli. Kikdar te ni sem prej poznal dokler ni si prišel k kuhinji, potem na smo postali nerazdružljivi tovariši. Spominjam se na čase ko sva skuraj se puško v roki hodila po Brdih ob soji na tja preko Idrije do polk ataturja. Iako so nas slovenski bratje poslušali, kadar smo peli naše lepe slovenske partizanske negmi. Iako so bili navdušeni, poprej pa tako v strahu mi sleč, da smo res banditi kakor so nas silili fašistični rovarji. Koli kokrat so nam rekli: "Vi ste pa gisto nekaj č ugeza kot so bili fašisti," mi smo jim odgovarjali, da se razume, ker fašisti so jim nudili suženjstvo mi jim pa prinašamo kongno svobodo. Bil mi vedno vesel vedno zamejani Janez. Olikokrat mi rekel, poglej hitja ali mi poveš ali o leva naša slovenska domovina. In res koder smo hodili no naj poveš

je bila na svoje lopa. Bil si vneljen nad njeno lepoto ne vedoč, da bo tankaj tvoje radeže bivališče. Kot star partizan in star borec nisi mogel vzdržati v kukinji. Tako je prišlo imenovanje, postal si komandir čete. Res bil si prvi komandir in vzel četi svoji četi.

Spomnjam se kako smo daleč v notranjosti Beneškeje bili v cerkvi, ko se je poročil nek tamošnji dorajin in tvoj tovariš. In potem kmalu si odšel. Prišla na je akcija. Napad na St. Peter na meji Beneške in Furlanije. Kot vodja svoje čete in kot borec za svobodo si bil vedno med prvimi. Tudi tokrat si se preveč približal sovražni postojanki in rešal iz okupatorjevega mitraljeza te je podrl. Tvoji tovariši so pa tudi za vedno uprlnili tvojega morilca in ž njim vse njegove. Takrat je bila posadka te postojanke pobita.

Denaj poživiš tam daleč v Benediji v Oborčah. Naj ti bo lahka slovenska zemlja, katero si tako ljubil, za katero si se tako hrabro boril in, za katero si dal tudi svoje mlado življenje. Ki vsi tovariši, kateri smo bili s teboj te ne bomo nikoli pozabili. Janex. Ni si sam s teboj je tudi mnogo drugih tovarišev, ki poživajo s teboj. V zadoščenje naj pa bo tebi in drugim, da vaše žrtve niso bile zastonj, ker narod bo svoboden in vaše zadnje noživališče bo v svobodni slovenski zemlji, in narod se bo z hvaležnostjo spominjal onih junakov, kateri so dali svoja mlada življenja za narod in domovino.

"Slava vam padli junaki!"

(V spomin tov. Janexu Hirou, Slavko-Litja)

Z r t v a m.

Kot žrtve ste padli v borbi za nas,
da srečo, svobodo bi užival trin.
Do smrti je služil svobodi vaš glas,
pogumno ste zrl v gotovi pogin.
A kadar svoboda zaslje nam smet,
in vaše se želje spolnijo
takrat se spominjal še pozni bo svet
junakov, ki v grobu trohnijo!

Vsi v skupno borbo proti okupatorju in njegovim
hlapcem, za svobodo vsega slovenskega naroda!
Smrt okupatorju - smrt izdajalcem!

ZLOČINCI NA DELU

Tovariš Kikelj piše pismo, v katerem se zrcali strašna bolečina in gorjupa bolelost, pisano ob umoru njegove matere v vasi Karotok.

Danes je komaj 14 dni odkar so mi zločinski domobranski banditi umorili očeta na tak barbarški način. Ali kriviku Kararju ni bilo dovolj. Zločinec žejen krvi zavednih Slovencev, je prišel danes v našo vas in mi umoril tudi mater. Kaj ne misli zločinska banda, da ne bo maščevan vsak zaveden Slovenec, če morem si predstavljati njihovih načrtov. Mislijo mogoče, da bo slovenski narod razbil ta grozno zločinstva in zverinske umore nedolžnih ljudi!

Kako naj pogledam zločince, ko pride svoboda?

Kako naj pozabim njihova zločinska dejanja, ko pridem domov in na pragu zagledam mrtvo mater, vso razmesarjeno in okrvavljeno in okrog nje štiri jokajoče otroke?

Kako naj pozabi otrok krvnika, ki mi je umoril mater, ki ga je še pred kratkim držala v naročju?

Kaj misliš ti, čitatelj? Ali je to mar izstusov nauk?

Naj se pogrezne izvržek slovenskega naroda! Bijmo ljudi, da ga čimprej zdrobimo v praš. Maščujmo mrtve zavednih Slovencev! Varujmo očete in matere slovenske, da trokm da ne bodo prišli v roke zločincem, ki se prikladijo v lovenare vasi kakor stekli psi in hrepenijo po krvi, ki kakor volkovi po ovcah. Vi dijo, da se namorejo maščevati nad NOV in našimi zavezniki, zato se znašajo nad nedoročnim civilnim prebivalstvom. Kadar se bližajo kafi vasi vse beži, vse, pred temi krvoločnimi zvermi, starčki žene in otroci, oni pa streljajo za njimi.

Št morilci so pravi Hitlerjevi valjti. Zatorej narod spreglej.

Maščuj se z mano vred nad klanci Hitlerjevske bande, ki ograža civilno prebivalstvo in ga mori!

(Janez Kikelj, iz "Dnevnik")

Tovariši!

Iz gornjega dopisa se vidi kako podlo se obnašajo Hitlerjevi slugi proti lastnemu narodu. Zorej, kakor pravi stari hrvatski pregovor: "S kime se družiš, o čem si!" Tudi sedaj bo tako naj namislijo belgi, da bo oborožene se zanjji hip oglašijo. Ne. Kdo bo pozen zanj nebo milosti!

Vsebina:

1. V tvoji krvavi oči : Tomi - Sone
2. Borna ob Kolri : France Kom. n. Viroca
3. Skozi vas : Jože
4. Tuđu Dolenjska bo dežela solnca: Anjuška K. m. Metlika
5. Domovini : Madoalav Karlag
6. Na Koroškem : Maldi, ... m. Stari trg ob Kolri
7. Spominjam se matere: Ivan, k. m. Stari trg
8. Slovanska pesem: Josip Stritar
9. Nekaj besed o Poltanski dolini: Vlado Stanko, K. m. S. t.
10. Slovenska zgodovina: Slavko, po S. Jerkotovi
11. V spomin tvoj Janezu Pirou: Slavko - Mitja
12. Žrtvam
13. Zločinc na delu: J. Kikelj, (Bz "Dnevnika")

Dostavljeno:

Stabu VII. korpusa NOV in VOJ, pron. odsek
Kom. notranjskega voj. področja
Kom. Dolenjskega voj. področja
Kom. Istrskega voj. področja
in vsem enotam Bel. voj. področja.

Vodja pron. odseka Bel. voj. pod.
Satošek Slavko

